Голас душы

Яднанне ў любові

№ 36 (219)
Субота, 9 верасня 2006 г.

Штотыднёвы хрысціянскі бюлетэнь

14 ВЕРАСНЯ – СВЯТА УЗВЫШЭННЯ СВЯТОГА КРЫЖА

У гэты ўрачысты дзень у касцёлах асвячаюцца крыжы, крыжыкі, медалікі. Касцёлы Узвышэння святога крыжа ёсць у Мінску на Кальварыйскіх могілках і ў Вілейцы. Капліца-вагончык Узвышэння святога крыжа ёсць і ў Чэрвені і ў іншых мясцовасцях Беларусі.

Штогод 14 верасня ўвесь хрысціянскі свет ушаноўвае і адзначае ўрачыстасць Узвышэння святога крыжа, на якім быў укрыжаваны Ісус Хрыстос. Язычнікі ў лютай нянавісці да хрысціян стараліся знішчыць усё, што датычылася памяці аб Ісусе Хрысце. Месца ўкрыжавання, грот, дзе быў пахаваны Ісус Хрыстос і ўваскрос, яны засыпалі друзам і каменнем.

Маці імператара Канстанціна (325 г.) святая Алена прысвяціла сваё жыццё пошукам крыжа і ўрэшце з вялікімі цяжкасцямі адшукала месца ўкрыжавання Ісуса Хрыста. Былі адкапаны тры крыжы, і каб устанавіць крыж, на якім памёр наш Збаўца, прывезлі смяротна хворага чалавека і па чарзе клалі яго на крыжы. Першыя два не далі ніякіх вынікаў, а калі хворага паклалі на наступны, трэці крыж, чалавек адразу выздаравеў.

Урачыстасць адшукання святога крыжа адзначаецца 3 траўня.

У габрэяў быў звычай: разам з пакаранымі на смерць закопваць і прылады выканання кары. Таму разам з крыжамі былі адкапаны цвікі і дошка з надпісам. Усе цвікі, акрамя трох, былі іржавыя, а тры цвікі былі як новыя. Вось такім чынам святая Алена знайшла святы крыж. На месцы ўкрыжавання потым пабудавалі касцёл, частка крыжа была змешчана ў гэтым касцёле, а другая частка захоўваецца ў спецыяльна пабудаваным у Рыме храме святога Ерусалімскага крыжа. Часцінкі святога крыжа захоўваюцца ў многіх святынях свету.

Падчас персідскай вайны (615 г.) Ерусалім быў захоплены персамі, абрабаваны, былі знішчаны амаль усе хрысціянскія святыні, больш за 80 000 чалавек замардавана, узяты ў палон патрыярх Ерусаліма Захарыя і захоплена найвялікшая святыня – Дрэва крыжа ў срэбраным футляры.

Персы – язычнікі, яны мелі намер спаліць святое Дрэва крыжа ў ахвяру сваім багам,

але Усявышні захаваў святыню хрысціян, бо ніводзін перс не змог дакрануцца да рэліквіі.

Пасля паражэння персы былі вымушаны прыняць умовы прымірэння. Вядома, першым патрабаваннем было вяртанне рэліквіі – Дрэва святога крыжа, вызваленне патрыярха Захарыя і ўсіх палонных. Усе патрабаванні былі выкананы. У 618 г. святая рэліквія з вялікай пашанай была перавезена спачатку ў Канстанцінопаль, а затым у 629 годзе – у Ерусалім.

Бог пажадаў узвысіць справу збаўлення і цудоўным шляхам аб'явіў моц святога крыжа: 14 верасня 629 года быў уваскрэшаны адзін памерлы, аздароўлены чатыры паралізаваныя, вернуты зрок пятнаццаці сляпым, ачысціліся ад праказы дзесяць хворых. У памяць аб гэтых цудах была ўстаноўлена ўрачыстасць Узвышэння святога крыжа – 14 верасня. Хрыстос перад сваёй крыжовай смерцю сказаў: *«І Я, калі буду ўзнесены над зямлёю, паклічу ўсіх да сябе»* Ян. 12, 32.

Святы крыж – гонар усіх хрысціян свету, гэта штандар усіх, хто вызнае Хрыста. Кожны народ мае свае сімвалы, свой герб, свой сцяг. Без ушанавання свайго герба, свайго сцяга няма нацыі, няма народа. Герб і сцяг хрысціян – гэта крыж Госпада нашага Ісуса Хрыста. Як герб і сцяг кожнага народа заўсёды на першым месцы, так і ў хрысціян, святы крыж заўсёды на першым месцы: першым ідзе ў працэсіі, першым суправаджае нябожчыка на могілкі, на ўсіх хрысціянскіх храмах на вежах мы бачым крыжы. Нашыя бацькі ставілі крыжы на скрыжаваннях дарог, упрыгожвалі іх кветкамі, вянкамі, каляровымі стужкамі, першымі вянкамі з дажынкаў.

Крыж дома размяшчаюць на сцяне, на самым бачным месцы, знак крыжа мы робім перад малітваю, прыняццем ежы, перад працаю і пасля працы.

Крыж на могілках – сведчанне таго, што пад ім спачывае хрысціянін. Крыж распасцірае свае рамёны над памерлым і бароніць ад злога духа. Крыж сведчыць, што і на гэтым кавалачку зямлі Хрыстос перамог сваёй выратавальнай моцай і ласкай.

Не цураймася нашага хрысціянскага сцяга – святога Крыжа, не забываем жагнаць сябе знакам крыжа, распачынаючы і заканчваючы дзень, кожную справу, працу, перад і пасля прыняцця ежы, ідучы на спачын ці ўстаўшы са сну. Мы жагнаемся, калі выходзім да працы, у дарогу, бо крыж – наша апека і надзея. З крыжам мы пераможам спакусу і грэх, крыж давядзе нас да жыцця вечнага ў славе Божай.

Аб вялікай пашане да святога Крыжа гаворыць і тое, што нашы продкі, праходзячы каля крыжа альбо каля храма ці могілак, заўсёды аддавалі пашану, жагналіся, здымаючы галаўны ўбор.

Чалавек, які пачынае дзень са знакам крыжа, не пойдзе красці, не будзе ашукваць і зневажаць бліжняга, будзе заўсёды добрасумленна выконваць свае абавязкі, бо сапраўды веруючы не будзе ганьбіць свой сцяг – святы Крыж.

З таго часу, як быў знойдзены крыж, на якім пакутаваў і памёр Ісус, было забаронена пакаранне крыжовай смерцю. І з той пары святы Крыж вельмі ўшаноўваецца, бо на гэтым крыжы Сын Божы здзейсніў справу бязмежнай любові і міласэрнасці да людзей.

Ксёндз Уладыслаў Завальнюк

АДКРЫЦЦЁ НЯДЗЕЛЬНАЙ ШКОЛЫ

10 верасня 2006 г. урачыстай святой Імшой на 11.00 распачынаецца новы навучальны год у Нядзельнай школе касцёла св. Сымона і св. Алены.

Дарагія дзеткі і моладзь! Запрашаем вас на катэхізацыю ў 2006/2007 н.г. Падрыхтоўка да Першай Святой Камуніі будзе ажыццяўляцца паводле прыведзенага ніжэй раскладу. Дзяцей і моладзь 3-11 класаў школы запрашаем звяртацца да сваіх катэхетак пасля лінейкі, прысвечанай адкрыццю Нядзельнай школы.

РАСКЛАД ЗАНЯТКАЎ Ў НЯДЗЕЛЬНАЙ ШКОЛЕ

Дзень тыдня	Імя і імя па бацьку катэхеткі	Час катэхезы	Клас
Аўторак	Наталля Уладзіміраўна	18.00	2
Серада	Марыя Чаславаўна	10.00, 18.00	1
		19.00	2
Чацвер	Наталля Уладзіміраўна	18.00	2
Субота	Наталля Уладзіміраўна	18.00	дзеці 3-6 год
Нядзеля	Наталля Уладзіміраўна	09.45	1
Нядзеля	Алена Канстанцінаўна	10.00	1
Нядзеля	Алена Рафаілаўна	10.00	2
Нядзеля	Галіна Пятроўна	10.00	моладзь
Нядзеля	Алена Канстанцінаўна	12.30	2
Нядзеля	Алена Рафаілаўна	12.30	1
Нядзеля	Ганна Раманаўна	14.30	дарослыя
Нядзеля	Галіна Станіславаўна	15.30	1
Нядзеля	Ганна Раманаўна	16.00	«Гасанна»
Нядзеля	Галіна Станіславаўна	18.00	2
Нядзеля	Наталля Уладзіміраўна	18.00	2

НАБАЖЭНСТВА ПАДЗЯКІ Ў ГРОДНЕ

27 жніўня 2006 г. а 12-й гадзіне ў гродзенскай катэдральнай базыліцы адбылося набажэнства падзякі з нагоды трохсотгоддзя пабудовы гэтай велічнай святыні і першай гадавіны каранацыі цудатворнага абраза Маці Божай Кангрэгацкай (Студэнцкай).

Урачыстую святую Імшу цэлебраваў Апостальскі Адміністратар Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі біскуп Антоній Дзям'янка.

Ва ўрачыстасці бралі ўдзел шмат прадстаўнікоў духавенства, клерыкі Гродзенскай вышэйшай духоўнай семінарыі і шматлікія вернікі. Усіх прысутных прывітаў ардынарый Гродзенскай дыяцэзіі біскуп Аляксандр Кашкевіч. Ён нагадаў пра той урачысты момант, калі напрыканцы мінулага лета кардынал Казімір Свёнтэк усклаў на цудатворны абраз Маці Божай Кангрэгацкай залатыя кароны. Тады на пагорку каля найстарэйшага ў Гродне пабернардынскага касцёла, дзе ў прысутнасці Нунцыя Святога Пасаду арцыбіскупа Марціна Відавіча, біскупаў, святароў, прадстаўнікоў дзяржаўных уладаў Рэспублікі Беларусь і дыпламатычных місій у нашай краіне, а таксама ўсіх парафій Гродзенскай дыяцэзіі праходзіла каранацыя, сабраліся дзесяткі тысяч вернікаў, каб выказаць сваю падзяку Найсвяцейшай Панне Марыі, якая на працягу стагоддзяў апекавалася іх горадам.

Біскуп Антоній Дзям'янка ў сваёй гаміліі нагадаў, што каранацыя абраза абавязвае нас заўсёды быць паслухмянымі Маці Божай. Асабліва важна ў наш час захаваць святасць і непарушнасць сям'і. Апостальскі Адміністратар, у прыватнасці, сказаў:

«Гэтая выява Маці Божай на працягу многіх гадоў была ў пашане ў Кангрэгацыі студэнтаў гродзенскага езуіцкага калегіума. Спрадвеку ў Марыі бачылі ўзор Выхавацелькі, узор Маці, якая стварае дамашні ачаг, напоўнены любоўю да Дзіцяткі Езуса і пашанаю да святога Юзафа.

Сённяшняя моладзь магла б узяць прыклад сямейнага жыцця, углядаючыся у Святую Сям'ю. Слуга Божы Ян Павел II у сваім вучэнні заахвочваў абуджаць цікавасць да жыцця Святой Сям'і, бо яе «выхаваўчы вопыт з'яўляецца беспамылковым арыенцірам для хрысціянскіх бацькоў, якія ва ўсё больш цяжкіх і складаных умовах павінны служыць цэласнаму развіццю асобаў сваіх дзяцей такім чынам, каб яны вялі жыццё, годнае чалавека і адпаведнае Божай задуме».

Ужо з маладосці трэба задумвацца над тым, чым з'яўляецца сужэнскае каханне, сям'я, выхаванне, бо мы жывем у асяроддзі, дзе прапагандуюцца кепскія прыклады. Калі мы не сфармуем у сабе адпаведнага бачання сям'і, на нас будуць уплываць гэтыя кепскія прыклады, што плодзіць цывілізацыя смерці».

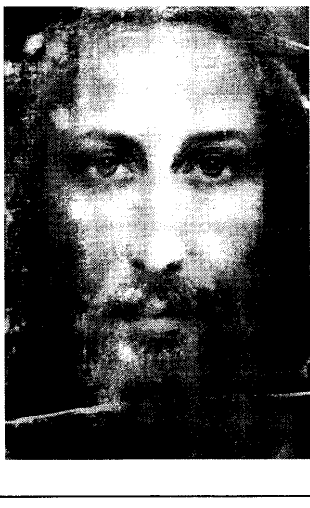
Catholic.by

АДАРАЦЫЯ ДЛЯ ТУРЫНСКАЙ ПЛАШЧАНІЦЫ

Як заўсёды, у 19 гадзін у суботу адбылася маладзёжная Імша. Святую Імшу служыў ксёндз Канстанцін. У ёй таксама ўдзельнічаў новы ксёндз-дыякан нашай парафіі – Віктар. Пасля Імшы распачалася Адарацыя Найсвяцейшага Сакраманту. Адараваў Хрыста разам з вернікамі ксёндз Анджэй.

Каб была блізкасць духоўная, павінна быць блізкасць фізічная. Таму ўсе людзі, якія засталіся на набажэнства, сабраліся разам каля алтара. На пачатку моладзь разам з парафіянамі праслаўляла Бога сваім прыгожым, поўным веры і любові да Яго, спевам, а ўжо пасля ўсе разам узнеслі Яму хвалу праз малітву.

У часе святой Адарацыі кожны

сустрэўся з Таямніцай бясконцай любові Езуса Хрыста да ўсіх нас. Усе прысутныя тут узносілі свае падзякі і просьбы, складалі на алтар усё тое, што мелі ў сэрцах. Касцёл напоўніўся спевам і малітвай, як супольнай, так і асабістай. Асабліва прымусіла мяне задумацца наступная малітва-разважанне:

Не магу вытлумачыць таго,
Што ёсць таямніцай...
Не магу зразумець таго,
Што ёсць бясконцым...
Але як жа я хачу любіць Таямніцу,
Якая ёсць бясконцай любоўю!..

У канцы набажэнства мы атрымалі Божае благаславенне з рук святара, падзякавалі за супольную малітву, усміхнуліся і моцна паціснулі адзін аднаму рукі.

Улада Неверовіч

З БОГАМ У НОВЫ НАВУЧАЛЬНЫ ГОД

Трэцяга верасня, у нядзелю ва ўсіх касцёлах Беларусі адбываліся ўрачыстыя набажэнствы, прысвечаныя пачатку навучальнага года. Асвячаліся падручнікі, дзённікі, алоўкі і сшыткі, а, галоўнае, асвячаліся ўладальнікі ўсіх гэтых рэчаў – вучні і вучаніцы, студэнты і настаўнікі.

Нязвыкла, вельмі ўрачыста праходзіла Імша ў Чырвоным касцёле св. Сымона і Алены. На нямецкай мове, у суправаджэнні легендарнага мужчынскага хору з Германіі. У складзе амаль 100 чалавек хор браў удзел у Імшы, сваімі гучнымі галасамі і непараўнальнымі спевамі ўпрыгожваючы набажэнства.

Гэта мужчынскі хор нямецкай кампаніі «Дойц» з Кёльна. Хор быў створаны ў 1946 годзе ў Кёльне. Першапачаткова ў ім спявала толькі 8 чалавек, цяпер жа колькасць хору складае больш за 100 удзельнікаў. Кіраўніком хору з 2000 года з'яўляецца Хайнц Вальтар Флорын. Суправаджае выступленне хору цудоўны арганіст Штэфан Пльм, а саліруе бас Хельмут Вурт. Калектыў шырока вядомы ў Германіі дзякуючы рэпертуару свецкай і духоўнай музыкі, шматлікім тэле - і радыёэфірам.

Хор кампаніі «Дойц» таксама вядзе актыўнае гастрольнае жыццё. Напярэдадні свайго шасцідзесяцігадовага юбілею хор адправіўся ў турнэ ў Санкт-Пецярбург і Маскву. І хаця праграма выступленняў распісана літаральна па хвілінах, жыхарам Мінска вельмі пашанцавала.

2 верасня хор даў канцэрт духоўнай музыкі ў Архікатэдральным касцёле Найсвяцейшай Панны Марыі, а 3 верасня з удзелам і ў суправаджэнні гэтага хора адбылася Імша ў касцёле св. Сымона і Алены, пасля якой вернікам прапанавалі яшчэ паслухаць найцудоўнейшых спеваў.

Акрамя сакральных твораў у часе Імшы, хор выканаў творы старадаўніх і сучасных кампазітараў. У рэпертуары хору як праваслаўныя, так і іншыя хрысціянскія спевы, а таксама народныя нямецкія, французскія і песні іншых народаў. Перад прысутнымі вернікамі хор выканаў спевы, прысвечаныя Панне Марыі, творы, усхваляючыя Госпада Ісуса Хрыста, прагучаў таксама твор рускага кампазітара Дзмітрыя Бартнянскага «Табе спяваем» і рускі праваслаўны спеў. Псальмы і рамансы, духоўныя гімны, творы італьянскіх, аўстрыйскіх, нямецкіх кампазітараў гучаць у выкананні хору. Дыяпазон гучання хору мае неабмежаваныя магчымасці. То, здаецца, уся прастора касцёла запаўняецца зладжанымі галасамі, і чуеш не паўсотні галасоў, а тысячы. То спеў сцішаецца, і ты чуеш, як быццам пяе ўсяго тры чалавекі, а падымаеш вочы і бачыш, што спявае ўвесь склад.

Вернікі, жыхары Мінска, творчая моладзь і людзі, неабыякавыя да высокага мастацтва, удзячны арганізатарам гэтых канцэртаў на Беларусі.

Славуты хор, выдомы ва ўсім свеце, у шчыльным графіку сваіх гастроляў знайшоў час, каб наведаць цудоўную краіну Беларусь і даць канцэрты ў касцёлах яе сталіцы. А, можа, каму-небудзь удзел у Імшы на пачатак навучальнага года з'явіцца штуршком да вывучэння нямецкай і іншых замежных моў, да набыцця больш дасканалых ведаў, да пазнавання і знаёмства з гісторыяй нашай і суседніх краін.

У сваю чаргу пры развітанні ўдзельнікі хору падзякавалі за шчыры прыём, за знаёмства з гісторыей касцёла, пададзенай спецыяльна для гасцей на нямецкай мове, і падаравалі парафіянам касцёла св. Сымона і Алены фота і буклет з гісторыяй хору «Дойц АГ».

Ала Неверовіч

УЧАСТВУЙТЕ В МЕССЕ!

В Италии: плакаты с призывом участвовать в Мессах устанавливают вдоль шоссе.

Молодые итальянцы из движения «Утренние стражи» реализуют уникальный проект «Миссия возможна». В рамках своей инициативы вдоль шоссе возле Болоньи они размещают плакаты, призывающие путешествующих участвовать в Мессах и Евхаристических адорациях. По сообщениям агентства Korazym, молодежь этого движения организовала две Мессы в часовне, расположенной возле шоссе между Болоньей и Миланом. В течение дня юноши и девушки приглашали проезжающих уделить несколько минут Евхаристической адорации. В результате в богослужениях приняло участие большое количество путников. Вечером христианская музыкальная группа представляла путешествующим свои произведения. Многие водители останавливались, чтобы помолиться и получить таинство Исповеди.

О. Андреа Бруньолли, который оказывал духовное наставление «Утренним стражам», отметил, что представители данного движения несут свою миссию в барах, клубах, а также среди социально неблагополучных групп населения.

Agnuz

СЛОВА БОЖАЕ Ў НЯДЗЕЛЮ

10 ВЕРАСНЯ, 23 ЗВЫЧАЙНАЯ НЯДЗЕЛЯ

ЧЫТАННЕ КНІГІ ПРАРОКА ІСАІ

(Іс 35, 4-7а)

Скажыце маладушным:
«Будзьце адважнымі! Не бойцеся!
Вось Бог ваш, помста прыйдзе;
адплата Божая.
Ён сам прыдзе і збавіць вас.
Тады вочы сляпых будуць бачыць,
і вушы глухіх адкрыюцца.
Тады кульгавы, як алень, падскочыць,
і язык нямых усклікне радасна.
Бо пачнуць біць крыніцы вады ў пустыні,
і патокі ў стэпах;
засохлая зямля ператворыцца ў возера;
бязводнае месца ў крыніцы вады.

Лектар: Гэта слова Божае.
Усе: Дзякуем Госпаду Богу.

ПСАЛЬМ

(Пс 146 (145), 7. 8-9а. 9бс-10 (Р.: 1))

Рэфрэн: Хвалі, душа мая, Госпада Бога

Ён справядліва судзіць пакрыўджаных,
хлеб дае пакорным, *
Госпад вязняў
вызваляе.

Рэфрэн

Госпад вяртае зрок сляпым, *
Госпад роспачных уздымае,
Госпад праведных любіць, *
Госпад абараняе чужаземцаў.

Рэфрэн

Госпад ахоўвае сіротаў і ўдоваў, *
але грэшных кіруе на бездарожжа.
Госпад валадарыць навекі, *
твой Бог, Сіёне, з пакалення ў пакаленне.

Рэфрэн

ЧЫТАННЕ ПАСЛАННЯ СВЯТОГА АПОСТАЛА ЯКУБА

(Як 2, 1-5)

Браты мае, няхай ваша вера ў Госпада нашага Ісуса Хрыста, услаўленага, не зважае на асобы. Бо калі б прыйшоў на вашу сходку чалавек, аздоблены залатымі пярсцёнкамі, багата апрануты, і прыбыў таксама чалавек бедны, у бруднай вопратцы, а вы паглядзіце на багата апранутага і скажаце: «Сядай на ганаровым месцы!», а беднаму скажаце: «Ты стань там, альбо сядзь каля падножжа майго!», дык ці не робіце розніцы паміж сабою і ці не робіцеся двудушнымі суддзямі?

Паслухайце, мае любыя браты! Ці ж не бедных выбраў Бог на гэтым свеце быць багатымі ў веры і спадкаемцамі валадарства, абяцанага тым, хто любіць Яго?

Лектар: Гэта слова Божае.

Усе: Дзякуем Госпаду Богу.

Алелюя! Алелюя! Алелюя!

Ісус абвяшчаў Евангелле аб Валадарстве
і лячыў усялякую немач у людзей.

Алелюя! Алелюя! Алелюя!

✠ ЧЫТАННЕ СВЯТОГА ЕВАНГЕЛЛЯ ПАВОДЛЕ МАРКА

(Мк 7,1-8. 14-15. 21-23)

У той час:

Ісус пакінуў ваколіцы Тыра і праз Сідон прыйшоў да Галілейскага возера, праходзячы праз уладанні Дэкаполю. Прывялі да Яго глуханямога і папрасілі, каб паклаў на яго руку. Ён адвёў яго ўбок, далей ад натоўпу, уклаў Свае пальцы ў ягоныя вушы і дакрануўся слінаю да яго языка; і, глянуўшы на неба, уздыхнуў і сказаў яму: «Эффатха», што азначае: «Адкрыйся!» Адразу адкрыліся ягоныя вушы і развязаліся путы языка, і ён стаў выразна гаварыць.

Ісус загадаў ім, каб нікому не гаварылі. Але, чым больш Ён загадваў, тым старанней расказвалі яны пра гэта. З вялікім здзіўленнем казалі: «Добра зрабіў усё. Нават глухім вяртае слых і нямым – мову».

Лектар: Гэта слова Госпада.

Усе: Хвала Табе, Хрысце.

СЛОВА СВЯТАРА

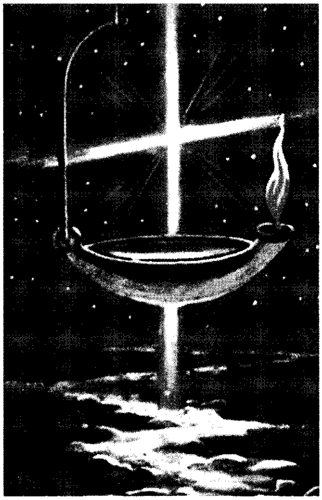
Слава Ісусу Хрысту! Дарагія людзі!

Ісус Хрыстос дае нам наказ, што любіць Бога трэба больш за ўсё на свеце. Жыццёвы прыклад гэтаму дае нам Найсвяцейшая Марыя Панна, якая з'яўляецца яскравым прыкладам для ўсіх нас. Яна не толькі Маці Ісуса Хрыста – Сына Божага, але і прыклад трывання ў Богу праз усё Сваё жыццё. Яна ідзе Дарогай Крыжоваю разам з Хрыстом, на Галгофе, пасля на малітве з Апос-таламі перад Спасланнем Святога Духа. Яна дае прыклад усім хрысціянам і чалавецтву, як трэба любіць Бога. Марыя служыць, раіць і натхняе, а ў Кане Галілейскай проста кажа: «Усё, што Мой Сын вам скажа – зрабіце-выканайце». Бо Яна сапраўды любіць Бога і хоча, каб усе людзі таксама любілі Усявышняга, творцу Неба і зямлі, для свайго зямнога і Нябеснага шчасця.

Ва ўчынках Марыі мы бачым выкананне гэтых найвышэйшых запаведзей – любові Бога і бліжняга па-над усім і па-над усё. Чалавек, любі Бога і бліжняга сэрцам, воляй, розумам. Бо хто нам даў жыццё? – Усявышні. Хто нам даў здольнасці, розум? – Усявышні. Хто нам надае сілы, што мы жывём? – Усявышні.

Паглядзіце, як уважліва выслухаў Хрыстос пытанне законніка *(Мц 22, 34-39)*: «Настаўнік, з таго мноства ўсіх запаведзяў, прадпісанняў, правілаў – якое найважнейшае, бо адно важнейшае за другое?» Ісус Хрыстос адказвае на пытанне ўважліва і сурёзна, спакойна і шчыра: «Палюбі Госпада Бога твайго ўсім сэрцам тваім, і ўсёй душою тваёю, і ўсім разуменнем тваім *(Другазак 6,5)*: гэта ёсць першая і найбольшая Запаведзь. Другая ж падобная ёй: «палюбі бліжняга свайго, як самога сябе» *(Лев 19,18)*. На гэтых двух Запаведзях утрымліваецца ўвесь Закон і прарокі *(Мц 22,40)*.

Колькі сёння маем заканадаўстваў, правілаў, патрабаванняў, прадпісанняў, законаў – гэта ўсё прадстаўлена, каб чалавек дзесь не ўпаў, не паслізнуўся. Калі будзеш выконваць, тады і будзеш жыць шчасліва. Закон прымушае нас жыць сумленна. Чалавек настолькі павінен любіць сваю зямлю, Бацькаўшчыну, народ, сваё здароўе, несмяротную душу і цаніць кожнага чалавека, каб у ім адлюстроўвалася Божая Веліч. Калі палюбіш моцна, больш за ўсё, Госпада Бога, тады ты ўзнósішся па-над усе напісаныя

чалавекам законы. «Любі Бога і рабі, што хочаш», – кажа святы Аўгустын. Калі ты па-сапраўднаму адданы Богу, ты ніколі Яго не пакрыўдзіш ані словам, ані ўчынкам, ані ў думках. Па-над усімі законамі існуе сапраўдная сумленнасць, а далей – святасць душы і жыцця. Мы ведаем – ёсць вера, надзея, любоў. Але ў вечнасці, церпячым душам у чыстцы, вера не патрэбна, яны Бога бачаць і жадаюць хутчэй з'яднацца з бясконцай і бязмежнай Божай любоўю. Вера пакідае чалавека адразу пасля яго смерці. Як першая ступень ракеты-насіцеля адстае ад галоўнага корпусу спутніка, у якім знаходзіцца чалавек.

Душам у чыстцы церпячым вера ўжо не патрэбна, а застаецца надзея. Надзея – так. Чысцовыя душы маюць надзею на Божую міласэрнасць і Божае прабачэнне. Але таксама з цягам часу адыдзе і надзея, калі атрымаюць пажаданае Божае прабачэнне і мажлівасць увайсці ў Валадарства Божае. Вера і надзея адыходзяць, любоў вечная. Госпад Бог хоча, каб чалавек праз веру і надзею набліжаўся да Яго.

Божае благаславенства – гэта не толькі знак крыжа, Божае благаславенства трывае ў кожным добрым учынку, у кожным добрым намеры, нават у кожным нашым цярпенні, калі чалавек, не наракаючы, зносіць тыя ці іншыя праблемы, цяжкасці, ці недахоп здароўя.

Вы не раз сустракалі ў жыцці людзей, якія нас здзіўлялі сваёй цярплівасцю. На чалавека звальваецца бяда, перажыванні, смерць блізкіх, родных, чалавек успрымае гэта сур'ёзна, але са згодай на волю Божую ў сэрцы і жыцці. Божае благаславенства заўсёды і над усімі. Апостал Павел кажа, што ў Богу мы існуем, жывем і ходзім-знаходзімся. Але праз свае недахопы, слабасці і грахі, недавер, малавер'е чалавек ўцякае з-пад Божага благаславенства, злы дух, так сказаць, выманьвае чалавека з-пад Божага благаславенст-ва, каб ён схлусіў, пакрыўдзіўся, крычаў і, глядзіш – перамог д'ябал. Калі ж чалавек цярпліва зносіць, тады ён стаіць, трывае пад гэтым парасонам Божай ласкі.

Мы не можам, не маем права казаць і думаць, што Усявышні адзін раз нас благаслаўляе, а другі раз – не. Гэта няправільна. Праз любы злы ўчынак, думку, слова, чын чалавек сам уцякае з-пад Божай ласкі, з-пад Божага благаславенства. Выманіў яго злы дух, таксама, як выманіў з раю Адама і Еву. Яны былі з Богам, пад Божым благаславенствам і апекай, былі шчаслівыя, жылі шчасліва. Падпаўзае злы дух і выманьвае: «Вазьмі, з'еш!» І з'елі, і «з трэскам выляцелі» з раю *(Быц 3)*. А што азначае наш прыход у святыню, рэгулярны ўдзел у набажэнствах, малітвы, нашыя дабраахвотныя пасты, пакуты, добрыя учынкі? Усё гэта азначае не што іншае, як: «Божа, прабач мне, пусці мяне назад, на тое благаслаўлёнае месца, якое чакае мяне ў Тваёй

прысутнасці!» Некаторыя людзі ходзяць па свеце, кажучы: «А мне і так добра!» Добра – на гэтым свеце.

Але тваё месца – святое месца, пад Божым блаславенствам, а там цябе няма. І чым ты можаш ганарыцца, што ўмееш есці і піць, ездзіць і лётаць? Мартышкі таксама ездзяць у цырку на конях, матацыклах. Што тут мудрага? Натрэніраваўся, навучыўся і добра. Што з нашай мудрасці ў свеце, калі нас няма там, дзе мы павінны быць цяпер і вечна – з Богам. Ведаеце, як страшна выглядае тая будыніна, дзе са сцяны выпала цагліна, плітка ці блок. А ў духоўным, Божым доме, кожны з нас мае сваё канкрэтнае месца-нішу.

Дзякуючы веры і любові Бога і бліжняга мы моцна трываем у духоўнай святыні Божай і мудра пражываем гэтае жыццё. Калі ж чалавек страціў набожнасць, дык ён страціў і будучыню, мае толькі кароценькае зямное жыццё. Без веры і дапамогі Усявышняга чалавек ніколі не зможа падняцца да духоўнай святыні Божай любові, як ніколі не падымецца сама цагліна, якая выпала са сцяны шматпавярховага дома.

Хрыстос, навучаючы людзей, меў галоўную прэтэнзію не да іх, а да першапрычыны граху, да сатаны. Хрыстос не прыйшоў, каб вылячыць усе нашы хваробы, а навучае нас разумець і асцерагацца ад першапрычыны хваробаў, а менавіта, пазбягаць грахоў і сатаны. Хрыстос асвячае сумленне і душу чалавека. Чалавек, дзякуючы абуджанаму сумленню, вяртаецца да прытомнасці і ідзе за Хрыстом, гэта значыць – вяртаецца ў тую святую нішу, дзе ён духоўна павінен быць. Чалавечая душа сама, па свайму стварэнню, паводле тэалогіі – хрысціянская. Як можа разумны чалавек выступіць супраць свайго шчасця – жыцця вечнага і душы, як можа чалавек сам сабе шкодзіць? Гэта альбо вар'ят, хворы, альбо апантаны. «Я не веру, мне гэта не трэба! Я не буду служыць!» – Хто так крычаў? – Сатана.

Ці адчуваеце, як сёння свет патрабуе малітвы, асвячэння, ачышчэння душ, людскіх сэрцаў ад напасцяў злога духа? Калі сёння, бачачы праяву бескультур'я, скажаш: «Так нельга рабіць, паступаць, гаварыць!», – можаш пачуць не вельмі прыемны адказ.

Вось прыклад. Кожнага вечара помнік Адаму Міцкевічу ў скверыку «аблеплены» маладымі хлопцамі і дзяўчатамі, якія сядзяць з бутэлькамі піва ў руках і з цыгарэтамі ў вуснах. Пустыя бутэлькі побач, пад нагамі ўсюды... Стаіць смурод, як у бочцы з-пад піва. П'яная брацця. Гэта ў парку, у сталіцы ля помніка! Здаецца, Міцкевіч сарамліва адварочваецца ад гэтага «садому», бо глядзіць убок, падняўшы высока галаву. Калі зрабіць маладым заўвагу – высмеюць!

У наш час, калі мы адчуваем уплыў злога, вельмі заахвочваю вас маліцца за людзей аб вызваленні з-пад улады сатанінскага апантання. Трэба часта чытаць малітвы-экзарцызмы людзям і над людзьмі. Просім ласкі і міласэрнасці Божай для ўсіх тых людзей, за якіх ніхто не моліцца.

Ісусе Хрысце, дапамажы нам быць сапраўды свабоднымі і вярнуцца пад Твае блаславенства, знаходзіцца на тым духоўным месцы, на якім мы павінны быць і ў жыцці, і ў вечнасці.

Маці Божая, пачуй, прымі з нашых сэрцаў вокліч аб дапамозе і праслаўленне з нашай зямлі, на якой славілі Бога жыццём і верай нашыя бацькі.

Крыж Хрыста, збаў нас! Амэн.

Ксёндз Уладыслаў Завальнюк

КАЗКІ ДЛЯ ДАРОСЛЫХ

ВЕДАЙ... НА ЎСЯЛЯКІ ВЫПАДАК

Даўным-даўно Бог прыняў рашэнне, вельмі важнае рашэнне... І я так рады, што Ён прыняў яго, паколькі Бог вырашыў стварыць цябе.

Рукі, што стваралі зоркі, стварылі і цябе.

Рукі, што стваралі цясніны, стварылі і цябе.

Рукі, што стваралі месяц, сонца, дрэвы, стварылі і цябе.

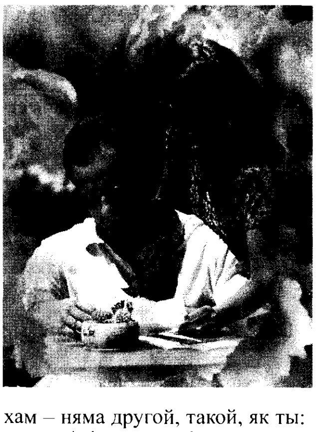
Вось таму ты такая асаблівая. Бо цябе стварыў Бог. Ён ствараў цябе цалкам па-адмысловаму.

Ён зрабіў так, каб вочкі твае маглі бачыць.

Ён зрабіў так, каб губкі твае ўмелі ўсміхацца.

Ён даў табе смех, каб выяўляць радасць.

Ён зрабіў цябе непадобнай ні на каго. Абыдзі хоць цэлы свет – ні ў адной краіне, ні пад адным да-

хам – няма другой, такой, як ты:
з такімі ж вочкамі,
з такімі ж губкамі,
з такім жа смехам.

А паколькі ты такая асаблівая, такая непадобная ні на каго, то Бог захацеў, каб ты жыла там...

дзе б магла сагрэцца, калі змерзнеш,

дзе б табе ніколі не было страшна,
дзе б табе было весела.

Такім чынам, пасля доўгіх пошукаў прыдатнай сям'і Бог паслаў цябе мне. І я рады гэтаму.

Я ніколі не забуду тое першае імгненне, калі я ўбачыў цябе...

твае вочкі былі заплюшчаныя,

твае пальчыкі былі сціснутыя ў два маленькіх кулачкі,

твае шчочкі былі такія пухленькія, і ты была такая тоўсценькая, што я адразу зразумеў: Бог паслаў мне нешта цалкам дзіўнае,

аб чым трэба клапаціцца. Я памятаю кожны гук, выдадзены табой у тую першую ноч у нашай хаце.

Я чуў тваё сапенне.

Я чуў тваё гуканне.

Я чуў тваё цмоканне губкамі.

Я памятаю твой плач, калі ты захацела есці, і як цябе карміні.

Зараз ты стала большай і многае ўмееш.

Ты ўмееш хадзіць і бегаць.

Ты ўмееш гуляць і разважаць.

Ты ўмееш самастойна есці, умееш спяваць і любіш разглядаць і чытаць кніжкі.

Ты ўжо больш не маленькая.

І хоць ты расцеш і змяняешся, але сёе-тое будзе заставацца нязменным.

Я заўсёды буду любіць цябе.

Я заўсёды буду абдымаць цябе.

Я заўсёды буду абараняць цябе.

Я хачу, каб ты ведала гэта… ведала на ўсялякі выпадак. Памятай, я буду тут побач з табой.

Пакліч мяне, калі ў цемры пачуеш палахлівы шум. Пакліч мяне, калі цені здадуцца страшэннымі пачварамі.

Пакліч мяне, калі наступяць цяжкія дні, калі іншыя будуць несправядлівымі да цябе або адвернуцца ад цябе.

Калі ты атрымаеш дрэнную адзнаку, а настаўнік будзе незадаволены табой, прыходзь да мяне… таму што я люблю цябе. І заўсёды буду любіць. Ведай гэта, на ўсялякі выпадак. І яшчэ, я заўсёды буду побач, каб расказаць табе пра Бога.

Што Ён любіць цябе.

Што Ён ахоўвае цябе.

Што Ён і анёлы заўсёды глядзяць на цябе.

Бог жадае, каб я абавязкова расказаў табе аб раі, гэтым дзіўным месцы,

Дзе няма слёз.
Дзе не існуе страхаў.
Дзе няма злых людзей.
Там не трэба гаварыць «бывай»,
або «дабранач»,
або «я галодная».
Там не бывае холадна,
няма хвароб,
няма каго баяцца.

У раі ты будзеш так блізка да Бога, што Ён зможа абняць цябе, як я абдымаю цябе. Гэта будзе дзіўна. І я там таксама буду, я абяцаю. Мы разам будзем там. Памятай гэта…

Ведай… на ўсялякі выпадак.

Макс Лукада

ЦІКАВЫЯ СТАРОНКІ ГІСТОРЫІ

ЛИТУРГИЧЕСКИЕ ЦВЕТА

Использование богослужебных облачений различных цветов в зависимости от текущего сезона или праздника, известное в наши дни, имеет позднее происхождение и возникло, как представляется, не раньше IX столетия.

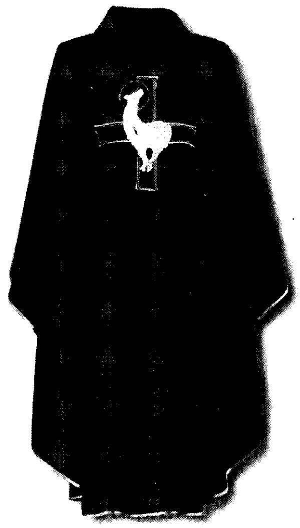
Продолжение, начало в № 35

Из использовавшихся тогда, но не используемых сейчас цветов можно назвать синий, желтый и небеленый льняной. Последний считался цветом Великого Поста; иногда для «постного убора» использовался сероватый «пепельный» цвет. В Лионском обряде (во Франции) вплоть до литургических реформ последних трех десятилетий XX в. он так и оставался постным цветом, а может быть – остается и сейчас в их новом обряде.

Голубой и желтый использовались по-разному в разных местах, например, в рамках Сарумского обряда: голубой считался в некоторых схемах цветом дев и вдов, а желтый – цветом исповедников, кое-где же было наоборот. Желтый сохранился вплоть до наших дней как цвет исповедников в Кармелитском обряде. В этом обряде используется также голубой для праздников Пресвятой Девы Марии. Эти два цвета в Римском обряде не применяются, за тем исключением, что голубой надевают на праздники Пресвятой Девы в Римском обряде в Испании, а также в Латинской Америке, поскольку христианство было принесено туда из Испании. Обычно это объясняется тем, что Святой Престол даровал индульт на использование этого цвета как награду испанцам за освобождение Испании, а значит – и всей Европы, от магометан в 1492 г. Однако это маловероятно, поскольку в то время не было обязательных литургических цветов, и все определялось лишь обычаем.

В Средние века во Флоренции известны были полосатые красно-белые облачения, надевавшиеся на праздник Тела Христова: это были цвета хлеба и вина.

В Галликанских обрядах Франции красный был обычным цветом Пресвятого Таинства Евхаристии. Во время Французской революции спасшиеся от Террора епископы и священники прибыли в Англию. Некоторые из них восстановили практику держать зажженную лампаду перед Пресвятыми Дарами в заново открытых католических часовнях, и отсюда во многих

церквах наших дней красный светильник, горящий в пресвитерии, имеет литургический цвет Евхаристии не Римского, а Галликанских обрядов.

Артур Крамли, перевод «UnaFides»

Продолжение следует

ПАРАФІЯ ЯК МЕСЦА ХРЫСЦІЯНСКАЙ ФАРМАЦЫІ

Паводле касцёльнага права, «парафія – гэта акрэсленая супольнасць вернікаў, створаная на пастаянны тэрмін у партыкулярным Касцёле (дыяцэзіі), пастырскі клопат над якой даручаецца пробашчу як яе ўласнаму пастыру».

Як найменшая адміністрацыйная адзінка Касцёла, парафія была створана з мэтаю больш дзейснага пранікнення з абвяшчэннем Евангелля, катэхізацыяй, сакрамантамі і душпастырскай апекай ва ўсе асяроддзі. Разам з тым, парафія з'яўляецца спецыфічным месцам сустрэчы Касцёла са светам, а таксама евангельскага ўздзеяння Касцёла ў свеце.

Нам нельга забываць, што парафія ўяўляе сабой супольнасць вернікаў, заданне якіх - паяднаць свет з Хрыстом у будаванні збаўчай рэчаіснасці Касцёла. З гэтага пункту гледжання яе называюць супольнасцю асвячэння і евангелізацыі. Парафіяльная супольнасць асвячаецца праз сакраманты, а справа евангелізацыі больш дзейсна ажыццяўляецца ў разнастайных парафіяльных супольнасцях. Праз справаванне сакрамантаў Бог праслаўляецца, чалавек асвячаецца, а містычнае Цела Хрыста ўзрастае. У той жа час, дзякуючы разважанню над Божым словам, адарацыі Найсвяцейшага Сакраманту, удзелу ў рэкалекцыях, місіях, у розных набажэнствах, вернікі не толькі ўшаноўваюць Бога, але ствараюць супольнасць дзяцей Божых.

Галоўным месцам дзейнасці і распачынання ўсялякіх душпастырскіх ініцыятываў у парафіі з'яўляецца святыня. Парафія, а асабліва касцёл, часта ўспрымаецца як установа, дзе вырашаюцца розныя справы, звязаныя, напрыклад, з хростам дзіцяці, шлюбам або пахаваннем. Для многіх людзей кантакт з парафіяй як супольнасцю на гэтым заканчваецца.

Парафія, як і увесь Касцёл, - гэта народ, асвечаны прысутнасцю Хрыста, які пастаянна - праз перамену сэрцаў, навяртанне і пакаянне - крочыць да святасці. Такім чынам, у хрысціянскай фармацыі патрэбна катэхізацыя не толькі дзяцей, моладзі, але таксама дарослых. Нельга ў гэтым выпадку абмяжоўвацца толькі падрыхтоўкай да першай споведзі і першай святой Камуніі. Многія людзі маюць памылковае перакананне, што калі дзіця было ў першай споведзі і святой Камуніі, то яму не патрэбна далейшая катэхізацыя. Кожны хрысціянін абавязаны паглыбляць, развіваць і перадаваць далей сваю

веру. Парафіяльная супольнасць, ажыўленая апостальскім духам, пакліканая таксама да місійнага прапаведвання і сведчання веры. Яна не можа клапаццца толькі пра захаванне веры тых, хто ўжо верыць і жыве вераю. Парафіяльная супольнасць павінна заахвочваць да веры, весці да яе тых, хто яе яшчэ не мае, альбо страціў.

Душпастырства, усведамляючы свае заданні і існуючую небяспеку, не можа абмежавацца толькі традыцыйнымі формамі, нават калі б яны былі самымі лепшымі. У апошнія гады мы заўважаем дынамічнае развіццё рухаў, таварыстваў і рэлігійных груп, якія ўтвараюцца на тэрыторыі парафіі. Карыстаючыся іх вопытам, мы пастаянна шукаем новых формаў перадачы Евангелля. Гэтыя групы трэба цаніцы падтрымліваць, выходзячы насустрач патрэбам сучаснага чалавека. Стварэнне шматлікіх душпастырскіх груп у парафіі сёння з'яўляецца дзейсным сродкам у ажыццяўленні рэлігійнай і маральнай перамены чалавечых сэрцаў. Мэта гэтых супольнасцяў - належнае стаўленне да Святога Пісання і паглыбленне ведаў аб ім, любоў да Эўхарыстыі, Касцёла і сакрамантаў.

Радуе таксама тое, што створаныя рэлігійныя супольнасці лягчэй пранікаюць у гарадскія і вясковыя асяроддзі, становячыся зародкам хрысціянскага жыцця. Яны прысвячаюць шмат увагі ўбогім, людзям, выкінутым па-за межы грамадства, і праз гэта далучаюцца да перамены секулярызаванага грамадства. Супольнасці, якія дзейнічаюць у Касцёле, з'яўляюцца як бы "жывымі ячэйкамі ў арганізме", у іх пульсуе евангельскае жыццё. Унікаючы ў рэальныя праблемы людзей, яны прапануюць канкрэтныя вырашэнні гэтых праблем і абвяшчаюць Евангелле не толькі ўвогуле, вялікім грамадскім групам, але і асобным людзям.

Такія супольнасці, афіцыйна прызнаныя Касцёлам, прапануюцца як натуральная, прыстасаваная да сённяшніх часоў форма парафіяльнага душпастырства. Часам такія супольнасці называюцца "касцёльнымі супольнасцямі", таму што гэта супольнасці веры, надзеі і любові, створаныя на аснове слухання Божага слова, справаванай Эўхарыстыі і служэння ў касцёле ў лучнасці з душпастырам. Праяўляючы сапраўдную салідарнасць з асобамі найбольш патрабуючымі, актыўна далучаючыся да паслугі валанцёраў, уклю-

З КЛОПАТАМ ПРА СУМЛЕННЕ

чаючыся ў вырашэнне грамадскіх праблемаў, прымаючы актыўны ўдзел у грамадскім жыцці свайго асяроддзя, – гэтыя супольнасці з'яўляюцца важным пунктам судаднясення для ўсіх, хто патрабуе навяртання, уключэння ў служэнне чалавеку, а таксама ў служэнне грамадскай справядлівасці і сапраўднай свабодзе. Будучы маленькімі групамі, такія супольнасці маюць большыя шансы індывідуальнага ўздзеяння на вялікія групы людзей. Яны ідуць да іх не толькі з Евангеллем, але і з матэрыяльнай дапамогай, уключаюцца ў грамадскія справы і вядуць дыялог з рознымі свецкімі інстытутамі, каб атрымаць падтрымку для найбольш патрабуючых.

Незвычайная з'ява дынамічнага развіцця каталіцкіх рухаў і таварыстваў, у склад якіх уваходзяць свецкія асобы, назаўсёды ўпісалася ў рэчаіснасць часоў пераломy тысячагоддзяў хрысціянства. Гэтая з'ява красамоўна сведчыць пра жыццяздольнасць Касцёла. Святы Айцец Ян Павел II назваў гэты феномен «сапраўднай вясной Духа Святога».

У красавіку 1987 года ў Рыме, на заканчэнне звычайнага Сінода біскупаў, прысвечанага паклканню і місіі свецкіх у Касцёле і свеце, Айцы Сіноду скіравалі да народа Божага пасланне, у якім, між іншым, напісалі: «Свецкія вернікі ў пераважнай большасці з'яўляюцца паслядоўнікамі і вучнямі Хрыста ў тых асяроддзях, якія мы называем «светам»: у сям'і, на працы, у мясцовай супольнасці. Іх заданнем заўсёды было, а сёння тым больш, насычаць гэтыя сферы рэчаіснасці Духам Хрыста і такім чынам асвячаць свет і супрацоўнічаць у справе будавання Валадарства Божага. Яны таксама пакліканы сведчыць аб Евангеллі і весці дыялог з усімі людзьмі».

З кнігі «Рухі і супольнасці»

ВІНШУЕМ МАЛАДЫХ

Аддаём пад апеку Бога маладых, даверяючы, што стрымаюць у сваім жыцці сужэнскую прысягу. Просім нашых парафіянаў аб малітве за іх:

1. Піскуна Яўгена і Юргель Ірыну
2. Яфімчыка Аляксея і Скрабоўскую Марыну
3. Сычова Дзмітрыя і Сінітак Вольгу
4. Лакотно Мікалая і Ружанскую Марыю
5. Фурса Сяргея і Бібік Юлію
6. Кашынскага Вячаслава і Васілеўскую Алу
7. Цішкевіча Вадзіма і Дубовік Наталлю
8. Іванчыка Канстанціна і Трэцьякову Ганну
9. Падляшчука Сяргея і Барысевіч Юлію
10. Загорскага Віктара і Тарасевіч Анастасію
11. Шырава Аляксандра і Цорах Іну

Любоў церпіць доўга, любоў міласэрная, любоў не зайздросціць, не праслаўляе сябе, не ганарыцца, не шукае свайго, не цешыцца з няпраўды. Любоў ніколі не знікае...

СВЯТЫ ХРОСТ

З радасцю паведамляем, што за апошні час Сакрамант Хросту атрымалі наступныя дзеці і дарослыя:

1. Ягор Цітко, сын Сяргея і Наталлі
2. Раман Пілецкі, сын Рыгора і Ганны
3. Станіслаў Пілецкі, сын Андрэя і Наталлі
4. Яна Казырыновіч, дачка Віталія і Юліі
5. Уладзіслаў Супрановіч, сын Андрэя і Аксаны
6. Сабрына-Ганна Сімаковіч, дачка Валерыя і Кацярыны
7. Юлія Сычова, дачка Сяргея і Ірыны
8. Станіслаў Крывенькі, сын Віталія і Людмілы
9. Мікалай Солтан, сын Рамана і Жанны
10. Алена Калачык, дачка Святаслава і Таццяны
11. Антаніна Мядзвецкая, дачка Мікалая і Святланы

СВЯТАЯ ІМША БУДЗЕ АДСЛУЖАНА

_______ . _______ *2006г.* *у* _______ . _______ *гадзін*

у інтэнцыі ____

11 верасня Панядзелак	12 верасня Аўторак	13 верасня Серада	14 верасня Чацвер	15 верасня Пятніца	16 верасня Субота	17 верасня Нядзеля
9.00 - *	9.00 - *	9.00 - ✞	8.00 - ✞	9.00 - ✞	8.00 - ✞	8.00 - *
12.00 - ✞	12.00 - *	12.00 - ✞	9.00 - *	12.00 - *	10.00 - ✞	9.00 - *
17.00 - *	17.00 - ✞	17.00 - *	11.00 - *	17.00 - *	12.00 - *	11.00 - *
19.00 - ✞	19.00 - ✞	19.00 - ✞	13.00 - *	19.00 - ✞	17.00 - ✞	13.00 - S
			17.00 - *		19.00 - ✞	17.00 - * 👪
			19.00 - ✞			19.00 - *

✞ – Св. Імша ў інтэнцыі памерлых
* – Св. Імша ў інтэнцыі аб здароўі, Божым блаславенстве, апецы Маці Божай
S – Summa – Св. Імша ў інтэнцыі ўсёй парафіі
M – Св. Імша з удзелам парафіяльнай моладзі
PL – Св. Імша на польскай мове
👪 – Св. Імша для дзяцей
скл. – складковая Святая Імша
IT – Св. Імша на італьянскай мове
♥ – Св. Імша для маладых сем`яў

Штодзённа ў касцёле а 15-й гадзіне чытаецца **Каронка да Божай Міласэрнасці**
У капліцы Маці Божай Будслаўскай – **Вячыстая Адарацыя Найсвяцейшага Сакраманту**

12 верасня - Успамін Найсвяцейшага Імя Марыі
13 верасня - Успамін св. Яна Златавуснага (Хрызастома), біскупа і доктара Касцёла
14 верасня - СВЯТА УЗВЫШЭННЯ СВЯТОГА КРЫЖА
15 верасня - Успамін Найсвяцейшай Панны Марыі Балеснай
16 верасня - Успамін св. Карнэлія, папы, і Кіпрыяна, біскупа, пакутнікаў

10 ВЕРАСНЯ - 23 ЗВЫЧАЙНАЯ НЯДЗЕЛЯ

ІМЯНІНЫ

Віншуем з Днём нараджэння заўсёды радасную і аптымістычную Крысціну Ілюковіч!

Даравая наша Крысцінача! Няхай твая ўсмешка і тыя прыгожыя кветкі, якія ты расстаўляеш для Госпада Бога на алтары, радуюць сэрцы ўсіх вернікаў нашай парафіі.

Жадаем табе моцнага здароўя, Божай ласкі і сямейнага дабрабыту!

Тваe сябры

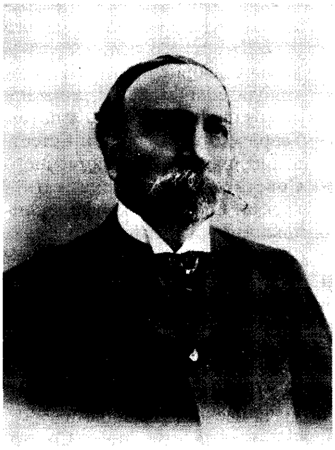
ІМЯНІНЫ

11 верасня – св. Ян Габрыэль – Дагна, Яцэк, Данута, Яўген, Яніна, Прот
12 верасня – св. Гвідон – Аляксандр, Радзімір, Марыя, Кунегунда, Анікей, Арсеній, Астап, Гаўрыла, Даніла, Іван, Макар, Нікадзім, Павел, Рыгор, Сава, Спірыдон, Якаў, Яфрэм
13 верасня – св. Ян Хрызастом – Генадзь, Яўгенія, Філіп, Ружа, Віялета, Купрыян, Гвідон
14 верасня – св. Альберт – Бернард, Раксана, Клаўдзія, Яраслаў, Бернадэта, Марфа, Сямён, Цыпрыян
15 верасня – св. Кацярына з Генуі – Антон, Фядот, Альбіна, Нікадзім, Альбін, Антаніна, Багдан, Іван, Фядос
16 верасня – св. Карнэлій, св. Цыпрыян – Дарафей, Васіліса, Эдыта, Карнэлія, Домна, Анікей, Захар, Зіновій, Іван, Пётр, Феафіл, Камілія
17 верасня – св. Роберт – Францішак, Франц, Юстына, Юстын, Канрад, Вавіла, Данат, Майсей, Ціт, Фёдар, Юльян

Голас душы № 36 (219) 2006. Пасведчанне аб рэгістрацыі № 2178. Выдадзена міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь 19 лістапада 2003 г.
Заснавальнік: грамадскае аб`яднанне «Хрысціянскае таварыства міласэрднасці». Выдаецца з верасня 2000г. на беларускай, рускай, лацінскай і польскай мовах.
Галоўны рэдактар - Кс. Уладыслаў Завальнюк, адказны рэдактар Наталля Сундукова, вёрстка – Максім Салавей.
Адрас рэдакцыі: 220050, г. Мінск, вул. Савецкая, 15. Тэл.: (017) 200-44-15, (017) 200-56-32. Факс: (017) 200-55-61, E-mail: church_minsk@nsys.by, www.churchminsk.by.
Падпісана да друку 07.09.2006. Фармат 60x84 1/8. Наклад 250 асобнікаў. Заказ №

ЭДВАРД ВОЙНИЛОВИЧ
ВОСПОМИНАНИЯ

УЗОР АЙЦА, ФУНДАТАР І МЕЦЭНАТ ПАБУДОВЫ КАСЦЁЛА св. Сымона і св. Алены, а наш суайчыннік Эдвард Вайніловіч, 11 чэрвеня вярнуўся ў свой храм!

Продолжение. Начало в № 7.

Речь шла не только о выдвижении кандидатов, но и о принципах их выдвижения. Одни предлагали провести выборы таким образом, чтобы были представлены все национальности и все социальные классы. Другие настаивали на том, чтобы в предвыборной борьбе каждый мог испытать свои возможности и преимущества, и сторонниками своих взглядов укомплектовать законодательный орган. Мнения расходились, велась острая дискуссия. Первый принцип, предлагаемый мной, был поддержан с перевесом в один голос, отданный в последний момент почтеннейшим Александром Скирмунттом. Итак, было решено отдать один голос в Думе землевладельцу российского происхождения, поскольку количество российских помещиков в губернии благодаря Декабрьскому Исключительному Праву было достаточно внушительным, и было бы неразумным игнорировать их права. Однако, назавтра, на общем предвыборном собрании голоса распределились по-другому, и для того, чтобы обеспечить преимущество при окончательном голосовании, пришлось вступить в блок с еврейской партией, а также с городской, обеспечивая голос Розенбауму и адвокату Янчевскому. Таким образом, во время официального голосования в дворянском зале под председательством маршалка А.С. Долгова-Сабурова, в качестве депутатов в Государственную Думу вошли следующие лица: от крупных землевладельцев – Роман Скирмунтт, князь Иероним Друцкий-Любецкой, Евстахий Любаньский и Вишневский; от мелких землевладельцев Марьян Массониус; от городской интеллигенции адвокаты: Александр Ледницкий и Виктор Янчевский; от еврейской общины адвокат Розенбаум; от крестьян – Головчиц.

Представители крестьянской партии, председателем которой был волостной писарь Грудзинский (позднее – националист), несколько раз приходили ко мне, стремясь переманить на свою сторону как минимум половину голосов. Но это было нежелательным, так как эта партия действовала с благословения местного архиерея и была настроена в духе национального социализма. Как оказалось, во время выборов во 2-ю Государственную Думу «первые скрипки» она, все-таки, «прибрала к рукам». Таким образом, было бы неразумным отказываться от своих прав в ее пользу. В Думу баллотировался также горячо поддерживаемый профессором Марьяном Здеховским Николай Бжеский – директор департамента в Министерстве казначейства, владеющий небольшим имением в Борисовском повете, поляк, женатый также на красивой польке (оба православные), человек большого таланта, трудолюбивый и любящий свой Край. Несмотря на высокую должность, вероисповедание и место своей работы, он возглавлял в Петербурге Польский дом, в котором и мне не раз приходилось бывать во время нахождения в столице, как и на прекрасной его даче, расположенной в Terjokach. Но Бжеский, который мог бы быть компетентным представителем в думских комиссиях, уступил свое место более известным и популярным в провинции кандидатам.

Во время выборов на политическую арену вышла, занимая лидерские позиции, партия кадетов, радикальная аграрная программа которых могла получить многочисленных сторонников среди крестьянской массы. Их программа не могла импонировать классу землевладельцев, превалирующих на выборах, однако несколько ярых кадетов Минская губерния все-таки выслала. Янчевский и Розенбаум были избраны вследствие компромисса с городом и еврейской гминой, поэтому нет необходимости о них писать. Остановимся на выборе А. Ледницкого, тем более, что его имя в связи с его родом деятельности в последние годы войны было довольно известно.

Александр Ледницкий, родившийся в Минске и владеющий там недвижимостью, которая давала ему избирательное право, в 1906 году стал довольно известным и даже знаменитым адвокатом в Москве, где в совете адвокатов и партии кадетов занимал видное положение и пользовался широкой популярностью среди польского землячества. Во время предвыборной кампании он ближе познакомился со своими минскими земляками на политических обедах у моей сестры Костровицкой, на которых собирались влиятельные

лица, и привлек к себе внимание своим красноречием и широтой взглядов.

Поскольку Аграрное Общество в то время оказывало большое влияние на выборы, и голос председателя играл не последнюю роль, я спросил Ледницкого напрямую, не считает ли он возможным выставить свою кандидатуру, не отказываясь от кадетских взглядов на аграрный вопрос, хотя и полностью неприемлемых курией землевладельцев, тем более, что лишение помещиков имущества автоматически означало бы деполонизацию Кресов? Ледницкий ответил: "Господин Председатель, обещаю Вам, что за насильное отчуждение имущества землевладельцев я никогда ни выступать, ни голосовать не буду". Свое обещание он не однажды повторял, встречаясь со мной в кулуарах Думы, и добросовестно выполнял до конца срока своего депутатства. Проживал он тогда с женой в Петербурге, поддерживая тесные отношения с виленским епископом Эдвардом Роппэ.

Выборы в Государственный Совет происходили одновременно с выборами в Думу. Общественное мнение уже давно готовило меня к этой миссии, и я не могу сказать, что не знал об этом, но, когда на последнем предвыборном собрании было сказано решающее слово, для меня это известие стало громом среди ясного неба. Я чувствовал, что, посвятив много лет своей жизни нашему общему делу, не имею права отказываться от этой нелегкой ноши, которую на меня возлагали, но оторваться от дома, земли, семьи, от привычной работы и обстановки было для меня нелегко. Я не знал, смогу ли удовлетворить требования широких горизонтов, и, принимая такую почетную обязанность, в своем выступлении сразу же сделал оговорку, что я по-прежнему буду независим от влияний города на Неве, а также Москвы, как и от подсказок города на Висле, что никаких мандатов «imperatif» не принимаю, а буду, как и раньше, двигаться в направлении, которое мне указывает моя совесть и собственное понимание потребностей делегирующего меня Края и народа. Если вы все это принимаете, то я готов. В ответ раздались аплодисменты, и на следующий день ста голосами «за» и двумя «против» я был избран. Мне было приятно отметить, что во время выборов и российские граждане принимали участие в голосовании, выразив мне свое доверие.

Я вышел из зала опьяненным, но нужно было мобилизоваться, поскольку уже на 29 апреля было назначено открытие законодательных палат. Все это время я был, как во сне: занимался своими имущественными и домашними делами, как бы надолго расставаясь со своей прежней жизнью, проведенной в усердном труде, в своем окружении. Так было до самого отъезда.

В Минске после выборов, конечно же, был дан обед, который состоялся в известном в то время ресторане Саулевича. В огромном зале под звуки оркестра происходило проявление чувств, братание, произносились бесконечные речи. В обеде принимали участие все сословия. Но, как мне казалось, во всем этом почему-то нехватало искренности.

Наступил день отъезда из дому. Через Городею я направился в Барановичи, чтобы успеть на курьерский киевский поезд, в котором уже ехали многие «народные представители». Я закрылся в купе и, глядя в окно, прощался с родными местами. Несмотря на то, что было только 25 апреля ст. ст., на улице стояла настоящая жара, а на принеманских песках даже рожь начала колоситься. Судьба распорядилась таким образом, что свыше трех лет мне пришлось мерить пространство между станцией Ляховичи и Петербургом, тратить свое здоровье и силы, трепать нервы и отчаянно преодолевать трудности в надежде добиться на Неве лучших условий бытия для родного Края, расположенного на Немане и Припяти.

После прибытия в Петербург я поселился в забронированном гостиничном номере «Hotel de France» на улице Морской. Отель был расположен рядом с аркой Генерального штаба, в котором я провел большую часть своего «trienium». Столица встречала депутатов, их семьи и обычных граждан, которые интересовались первыми шагами законодательных палат, не говоря уже об иностранцах и журналистах.

Каждого депутата по приезде ожидал отпечатанный и разосланный «Церемониал выхода его императорского величества» в Зимнем дворце на открытии законодательных палат, порядок подъезда к Зимнему, а затем Таврическому дворцам. Естественно, членам Государственного Совета подобало приезжать в карете. Согласно конфиденциальному договору между депутатами Государственного Совета форма одежды – фраки без мундиров и наград. Отсюда наши коллеги, которые по долгу службы должны были быть в мундирах, расшитых золотом и увешенных орденскими лентами, прозвали нас «американцами».

К Государственному Совету подъезд был со стороны Невы, к крыльцу, названному «Иорданским», через которое император выходил во время торжественного освящения воды на Праздник Поклонения Волхвам. Через парадный вход мы вошли в галерею, соединяющую Эрмитаж с крылом Зимнего Дворца. Это было рядом со знаменитым Зимним садом, вошедшим в историю в связи с покушением на царскую семью. В галерее мы очутились среди коллег по службе, с интересом присматривающихся друг к другу, к тем, с кем придется провести не один месяц. У нас была также возможность ближе познакомиться с теми, о ком мы читали только в газетах. Так как каждый из них имел за плечами богатый опыт службы, как, например, граф Витте, свежеиспеченный посредник на Портсмутских переговорах и вдохновитель большого правительственного переворота в России, или – Н. Дурново, твердую руку которого в качестве министра внутренних дел Россия еще почувствует, или же Алексеев – экснаместник на Дальнем Востоке, или адмирал Дубасов – великий покоритель Москвы.

Ксендз Владислав Завальнюк

Продолжение следует